

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudkyně JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobců: a) D. M.,
bytem X,
b) S. o. N.,
IČO X,
se sídlem X,
oba zastoupeni advokátem JUDr. Liborem Petříčkem,
se sídlem Březenská 4, Praha,
c) M. F.,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Mráčkem,
se sídlem Na Hranicích 19, Praha,

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje,
se sídlem Zborovská 11, Praha,

za účasti: 1) Č. r. – Ř. v. c. Č.,
IČO X,
se sídlem X,
zastoupena advokátkou JUDr. Ivanou Syrůčkovou,
se sídlem Plzeňská 4, Praha,
2) Č. t. i. a. s.,
IČO X,
se sídlem X,
3) MUDr. I. M.,
bytem X,

4) M. N.,
bytem X,

5) M. N.,
bytem X,

6) M. S.,
bytem X,

7) A. Š.,
bytem X,

8) m. N.,
se sídlem X,

zastoupeno advokátem JUDr. Radoslavem Bolfem,
se sídlem Zádušní 2, Mělník,

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. 023148/2017/KUSK, sp. zn. SZ 102009/2016/KUSK REG/BZ, a ze dne 14. 2. 2017, č. j. 023952/2017/KUSK, sp. zn. SZ 102012/2016/KUSK REG/BZ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2017, č. j. 023148/2017/KUSK, sp. zn. SZ 102009/2016/KUSK REG/BZ, a ze dne 14. 2. 2017, č. j. 023952/2017/KUSK, sp. zn. SZ 102012/2016/KUSK REG/BZ, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit každému ze žalobců a) a b) na náhradě nákladů řízení částku 16 046,50 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce JUDr. Libora Petříčka, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci c) na náhradě nákladů řízení částku 12 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Mráčka, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení 1) až 8) nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků a osob zúčastněných na řízení

1. Žalobci a) a b) a žalobce c) se dvěma samostatnými žalobami doručenými Krajskému soudu v Praze ve dnech 10. 4. 2017 a 4. 5. 2017 shodně domáhali zrušení dvou v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí ze dne 13. 2. 2017“ či „napadené rozhodnutí ze dne 14. 2. 2017“, společně jen „napadená rozhodnutí“) a současně shodně navrhli, aby soud zrušil i územní plán sídelního útvaru N. schválený dne 24. 6. 1998, který byl aplikován v územních řízeních ukončených napadenými rozhodnutími. Krajský soud v Praze nejprve usnesením ze dne 24. 5. 2017, č. j. 45 A 52/2017-32, spojil řízení o obou žalobách a návrzích na zrušení územního plánu ke společnému řízení a později usnesením ze dne 14. 2. 2020, č. j. 45 A 52/2017-153, vyloučil oba návrhy na zrušení územního plánu k samostatnému projednání. Předmětem tohoto soudního řízení proto jsou pouze žaloby proti napadeným rozhodnutím.
2. Napadeným rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017 žalovaný zamítl odvolání žalobců a osob zúčastněných na řízení 3) a 7) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu v N. (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 4. 2016, č. j. MěÚN/11798/2016, jímž byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 8) umístěna stavba „Přístaviště N. – L., doprovodné stavby“ na pozemky p. č. X a p. č. X v katastrálním

území L., sestávající ze zpevněné plochy přístaviště, chodníkové plochy, osvětlení zpevněné plochy přístaviště, veřejného WC, přípojky NN pro WC, vodovodní přípojky a kanalizační přípojky pro WC.

3. Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017 žalovaný zamítl odvolání žalobců a osob zúčastněných na řízení 3) a 7) a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 21. 4. 2016, č. j. MěÚN/19942/2016, jímž byla na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení 1) umístěna stavba „Přístaviště N. – L.“ na pozemky p. č. X, p. č. X a p. č. X v katastrálním území L., sestávající z přístavní zdi pro molo malých plavidel, břehové patky pro stání, přípojky NN, rozvodů elektroobjektů, vodovodní přípojky, mola pro malá plavidla, můstku, elektroobjektů, vodovodní přípojky a kamerového systému.
4. Žalobci a) a b) konstatují, že v obou správních řízeních uplatnili námitku nesouladu projektové dokumentace s územním plánem a tvrdili, že přístaviště s moly vybíhajícími do středu L. není přístavní hranou. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí ze dne 14. 2. 2017 jejich námitkám nepřisvědčil, zatímco v napadeném rozhodnutí ze dne 13. 2. 2017 se jimi ani nezabýval. Všichni tři žalobci upozorňují na to, že podle bodu 10.1.5. územního plánu sídelního útvaru N. se v návaznosti na novou lávku přes L. v L. navrhuje „přístavní hrana pro osobní dopravu (naproti ulice P.)“ a v bodě 18.2. je v seznamu veřejně prospěšných staveb pod položkou 35 uvedena „přístavní hrana při ulici P.“. Žalovaný podle žalobců pojem přístavní hrany velmi volně až svévolně vyložil. Přístavní hranou totiž nebylo míněno přístaviště s doprovodnými stavbami, které znemožní dosavadní užívání louky. Citovaný územní plán by proto měl být zrušen nebo alespoň neaplikován s důsledkem, že napadená rozhodnutí byla vydána bez právního podkladu. Napadená rozhodnutí nadto nemohla z neurčitěho územního plánu vůbec vycházet. Žalovaný dle mínění žalobců též opomenul, že přístaviště je ve skutečnosti přístavem a že ve veřejně přístupné zeleni nelze zřízovat parkoviště a nové komunikace pro silniční dopravu. Žalobci upozorňují též na to, že žalovaný při posuzování souladu stavebních záměrů s územním plánem odkázal na § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“), avšak pominul, že dotčené území se nenachází v nezastavěném, nýbrž v zastavěném území.
5. Žalobci žalovanému dále vytýkají, že zasáhl do jejich práva na příznivé životní prostředí, nesprávně posoudil včasnost jejich námitek týkajících se zvýšení imisí a nedostatečně se těmito námitkami zabýval. Žalovaný se nevypořádal ani s námitkami ohledně absence posouzení vlivů stavebních záměrů na životní prostředí, výskytu chráněných druhů živočichů, předpokládaného provozu přístaviště (zda skutečně bude využíváno pro krátkodobá stání) a piknikového altánu, navýšení hluku, dopadu na kvalitu bydlení, dotčení na vlastnických či jiných věcných právech vlastníků okolních nemovitostí, umístění staveb v záplavovém území či ohledně nedostatečného oprávnění Ing. V. P. k vypracování podkladů k žádosti o vydání územních rozhodnutí. V neposlední řadě žalobci a) a b) zpochybňují názor žalovaného, podle něhož je realizace přístaviště ve veřejném zájmu, který převažuje nad zájmem ochrany přírody.
6. Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení 2) se k žalobám nevyjádřili.
7. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svém vyjádření k žalobám konstatuje, že přístaviště je malou, veřejně prospěšnou stavbou, jež nebude návštěvníky tzv. I. louky nijak omezovat, přičemž souhlasí s výkladem žalovaného ohledně pojmu přístavní hrana. Nesprávné je domnívat se, že přístavní hranou ve smyslu územního plánu může být jen drobné úvaziště pro lodě. Byla-li přístavní hrana vymezená jako veřejně prospěšná stavba, tak nutně musí zahrnovat i související nezbytné zázemí, jakým je WC či drobné kryté posezení. Osoba zúčastněná na řízení 1) se pak vyjadřuje též k otázkám zásahu do životního prostředí, imisí, umístění přístaviště do aktivní záplavové zóny, kolize přístaviště s lávkou či autorizace projektanta.
8. Osoba zúčastněná na řízení 3) souhlasí s argumentací žalobců a dodává, že se místní obyvatelé i trenéři veslařského klubu stavěli proti umístění přístaviště do lokality v L.. Umístěním přístaviště

podle ní dojde k nevratnému zničení jedinečné lokality, neboť se přirozený břeh přetaví v betonové molo, bude se zde hromadit plastový odpad a malebná louka bude rozdělena piknikovým altánem, veřejnou toaletou a nevkusným nápisem.

9. Osoby zúčastněné na řízení 4), 5) a 6) shodně konstatují, že tzv. I. louka je malebnou lokalitou s výskytem zvláště chráněných druhů živočichů. Plánovaná výstavba podle nich může zvýšit ohrožení sousedních domů záplavami a bude mít negativní vliv na místní veslařský klub. Osoba zúčastněná na řízení 6) dále uvádí, že většina místních obyvatel s výstavbou nesouhlasí a že výstavba negativně ovlivní užívání I. louky.
10. Osoba zúčastněná na řízení 7) považuje stavební záměry za špatné a uzavření I. louky pro jachtaře za rozporné s veřejným zájmem (o čemž má svědčit též petice proti přístavišti podepsaná stovkami osob). V minulosti se dle osoby zúčastněné na řízení 7) uvažovalo o stavebním zpevnění úvaziště s několika sloupky. Nesprávné je podle ní podřazení ocelovo-betonové konstrukce pro cca 10 až 12 lodí s letní restaurací, oplocením, nočním osvětlením či kamerami pod pojem přístavní hrany.
11. Osoba zúčastněná na řízení 8) poukázala ve vztahu k zásahu do práva na příznivé životní prostředí na vyjádření dotčených orgánů, které dospěly k závěru, že stavba přístaviště neohrožuje životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Stavba nepovede ke změně charakteru krajiny a zeleně, neboť představuje pouze menší změnu, na kterou je třeba pohlížet jako na doplnění stávající krajiny, ke kácení vzrostlých stromů nedojde. K světelným a hlukovým imisím nebude docházet v rozsahu uváděném žalobci, což potvrzují závazná stanoviska orgánů ochrany veřejného zdraví a skutečnost, že instalována budou pouze 3 svítidla. Užívání I. louky ze strany veřejnosti nebude dotčeno, její větší část bude ponechána beze změny. Doprovodné stavby, které budou vybudovány společně s přístavištěm, budou k dispozici i návštěvníkům I. louky, což naopak je přínosné pro obyvatele i návštěvníky. Existenci veřejného zájmu na vybudování stavby spatřuje osoba zúčastněná na řízení 8) nejen v přínosu, který bude mít pro občany města N., ale též v potřebě naplnit strategické plány zpracované na vrcholové úrovni České republiky. Stavba by mohla posílit turistický ruch ve městě, jak dokládají již dobudovaná přístaviště na dolním L.. Závěrem osoba zúčastněná na řízení 8) navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

II. Podstatný obsah správních spisů

12. Osoba zúčastněná na řízení 1) podala dne 10. 6. 2015 žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby přístaviště N.-L., sestávající z přístavní zdi, břehové patky, přípojky NN, rozvodů elektroobjektů, vodovodních přípojek, elektroobjektů a kamerového systému, a téhož dne podala osoba zúčastněná na řízení 8) žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby přístaviště N.-L., sestávající ze zpevněné plochy přístaviště, chodníků, osvětlení, vodovodní a kanalizační přípojky pro WC, piknikového sezení a ochrany SEK společnosti O2.
13. Stavební úřad oznámil dvěma přípisy ze dne 3. 8. 2015 zahájení dvou územních řízení ohledně umístění stavby „Přístaviště N. – L.“ na žádost osoby zúčastněné na řízení 1) a ohledně umístění stavby „Přístaviště N. – L., doprovodné stavby“ na žádost města N.. Dne 10. 8. 2015 obdržel stavební úřad oznámení žalobce b) podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, v tehdy účinném znění (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) o jeho účastenství v obou územních řízeních.
14. Žalobce a) uplatnil v obou správních řízeních námitky vůči stavebním záměrům, v nichž mimo jiné poukazoval na nesoulad projektové dokumentace s platným územním plánem spočívající zejména v tom, že přístaviště s moly není přístavní hranou a že v projektové dokumentaci absentuje lávka pro pěší. Mimoto žalobce a) upozorňoval na nešetrnost záměrů, neurčitost pojmu krátkodobé stání či na absenci některých prvků staveb v projektové dokumentaci. Žalobce b) ve svých námitkách taktéž upozorňoval na nerespektování územního plánu, přičemž zdůrazňoval, že přístavní hrana není přístavištěm, neboť jde o dva rozdílné objekty. Žalobce c) v průběhu řízení vyjádřil svůj nesouhlas s oběma stavebními záměry a navrhoval zamítnutí žádostí.

15. Stavební úřad vydal dne 21. 4. 2016 rozhodnutí o umístění stavby „Přístaviště N. – L.“, definované jako soubor staveb přístaviště pro 12 malých rekreačních plavidel a přístaviště pro stání osobních lodí (OLD) o rozměru do 85 x 12 metrů a výtlačku do 1 200 tun umístěném na říčním kilometru 851,0 – 851,2. Stavba bude podle rozhodnutí obsahovat přístavní zeď pro molo malých plavidel, jež bude řešena jako vetknutá štetovnicová stěna, v níž budou osazeny kotvící prvky pro přístavní molo a nástupní lávky a jež bude zakončena šikmými svahovými křídly. Dále mají být její součástí břehové patky pro stání (OLD), konkrétně tři břehové patky pro vyvážání můstku (OLD) a základová patka pro uložení lávky na můstek, a molo pro malá plavidla, jež bude podle rozhodnutí přístavištěm malých rekreačních plavidel s užitnou délkou do 20 metrů pro krátkodobé stání; toto plovoucí molo bude upevněno do štetovnicové stěny se sklopnými výložníky pro stání 12 plavidel. Stavba bude obsahovat také můstek OLD, vymezený v rozhodnutí jako plovoucí ocelový můstek o půdorysném rozměru 9 x 4 metrů s ocelovou lávkou o rozměrech 10 x 2 metrů, kloubově uchycenou ke konstrukci můstku a uloženou do výklenku břehové patky. Můstek má být do břehových patek ukotven ocelovými lany. Mezi další součásti umístěné stavby patří přípojka NN, rozvody elektroobjektů, vodovodní přípojka, elektroobjekty MP, elektroobjekty OLD a kamerový systém.
16. K souladu stavby „Přístaviště N. – L.“ s územním plánem stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že se dotčené pozemky p. č. X, p. č. X a p. č. X v katastrálním území L. dle územního plánu (po změně č. 10) nachází v nezastavěném území v plochách (i) mimolesní veřejně přístupné zeleně, (ii) silnice, místní a účelové komunikace a (iii) vodní toky a plochy. V nezastavěném území přitom lze v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení a jiná opatření mimo jiné pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a dále technická opatření a stavby zlepšující podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu (§ 18 odst. 5 stavebního zákona). Stavby, zařízení a jiná opatření včetně bezprostředně souvisejících staveb lze v nezastavěném území umísťovat tehdy, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje, což dle stavebního úřadu územní plán nečinil. Stavba byla také v souladu s charakterem území, neboť podle územního plánu byla v dotčené lokalitě situována veřejně prospěšná stavba č. X „přístavní hrana ul. P. – X“. Pojem přístavní hrany přitom nebyl definován v zákonech ani technických normách a stavební úřad dovodil, že se jedná o hranici mezi suchozemskou a vodní částí přístavu či přístaviště, kde obecně dochází k překládce zboží či k výstupu a nástupu cestujících. V reakci na námítky žalobců a) a b) ohledně nesouladu stavby s územním plánem stavební úřad odkázal na shora uvedené odůvodnění.
17. Stavební úřad vydal dne 21. 4. 2016 též rozhodnutí o umístění stavby „Přístaviště N. – L., doprovodné stavby“, jež má obsahovat zpevněnou plochu přístaviště (OLD) z velkoformátové betonové dlažby pro přístup na molo; chodníkové plochy šíře 2 metry spojující zpevněnou plochu u stání lodní dopravy, přístaviště pro malá plavidla a ulici P.; osvětlení zpevněné plochy přístaviště OLD (3 ks instalovaných svítidel); veřejné WC, konkrétně modul o rozměrech 2,7 x 2,7 x 2,2 metry uložený na betonových základech; přípojku NN, vodovodní a kanalizační přípojku pro WC. Soulad stavby s územním plánem odůvodnil stavební úřad obdobně jako v případě stavby „Přístaviště N. – L.“, přičemž měl za to, že doprovodné stavby, jež na stavbu přístaviště navazují, bezpochyby naplňují dikci § 18 odst. 5 stavebního zákona. K piknikovému sezení stavební úřad konstatoval, že se jedná o stavbu nevyžadující rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Námítky žalobců a) a b) ohledně nesouladu stavby s územním plánem stavební úřad i v tomto rozhodnutí vypořádal odkazem na výše uvedené odůvodnění.
18. Žalobci a) a c) podali proti oběma rozhodnutím stavebního úřadu samostatná odvolání, v nichž mimo jiné namítali rozpor stavebních záměrů s územním plánem. Žalobce a) tvrdil, že umístěné přístaviště v žádném případě nelze považovat za přístavní hranu a že z územního plánu není patrné, kde přesně má být přístavní hrana umístěna, a rozporoval též tvrzení stavebního úřadu, podle něhož územní plán definoval přístavní hranu jako veřejně prospěšnou stavbu u ulic P. a X. V neposlední řadě upozorňoval na nezhlednění plánované lávky pro pěší a na možnou kolizi lávky s přístavištěm. Žalobce c) uváděl, že umístěné přístaviště a doprovodné stavby nelze

považovat za přístavní hranu, že poloha přístavní hrany není v územním plánu zakreslena na místě, kde bylo umístěno přístaviště, že v projektové dokumentaci nebyla zachycena lávka pro pěší, že přístaviště pro malá plavidla, na kterých bydlí lidé, je třeba považovat za obytnou zónu, a že územní plán nevymezuje umístění přístavní hrany s odkazem na ulice Palackého a 9. května. Žalobce b) podal proti oběma rozhodnutím stavebního úřadu také samostatné odvolání, v něm však námitku nesouladu staveb s územním plánem neuplatnil.

19. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 13. 2. 2017 podaná odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby „Přístaviště N. – L., doprovodné stavby“. K odvolacím námitkám týkajícím se nesouladu stavby s územním plánem uvedl, že se stavební úřad touto problematikou dostatečně zabýval a záměr správně posoudil. Další výtky se pak podle žalovaného týkaly umístění přístaviště a nikoli umístění doprovodných staveb.
20. Také napadeným rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017 žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby „Přístaviště N. – L.“. K nesouladu stavebního záměru s územním plánem (po změně č. 10) žalovaný uvedl, že stavební úřad své úvahy k této otázce dostatečně zdůvodnil. Následně žalovaný zopakoval argumentaci stavebního úřadu, tedy že stavba naplňuje dikci § 18 odst. 5 stavebního zákona a je v souladu s charakterem území, neboť územní plán předpokládá umístění přístavní hrany „ul. P. – X“. Pojem přístavní hrany stavební úřad také správně vyložil. Žalovaný navíc zjistil, že ve výkrese č. 3 (doprava) je uvedeno přístaviště osobní lodní dopravy.

III. Právní posouzení věci krajským soudem

21. Soud nejprve ověřil, že žaloby byly podány včas a že obsahují všechny formální náležitosti na ně kladené.
22. Dále soud posuzoval, zda je žalobce b) jako tzv. environmentální spolek aktivně procesně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Žalobce b) ke své aktivní procesní legitimaci pouze uvedl, že napadenými rozhodnutími bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv. Posouzení aktivní procesní legitimace nicméně je procesní otázkou, kterou soud může v rámci ověření předpokladů pro věcné projednání žaloby posoudit nezávisle na tvrzeních žalobce, a to například na základě informací plynoucích ze správního spisu nebo zjistitelných z veřejně dostupných rejstříků. Spolky by jistě měly ve vlastním zájmu uvádět v žalobě důvody, pro které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby, jinak se vystavují riziku, že soud některé podstatné skutečnosti sám nezjistí a jejich žalobu odmítne. Samotná skutečnost, že spolek v žalobě ke své aktivní legitimaci ničeho neuvede, však důvodem pro odmítnutí žaloby není (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 9. 2019, č. j. 54 A 14/2019-363, dostupný stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů na www.nssoud.cz).
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295, na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), dovodil, že se spolky mohou stát žalobci podle § 65 odst. 1 s. ř. s. a přímo se žalobou domáhat i ochrany svých hmotných práv, pokud byla rozhodnutím správního orgánu dotčena jejich hmotněprávní sféra. Z hlediska možného dotčení na hmotných právech přitom je rozhodným kritériem existence dostatečně silného vztahu spolku k lokalitě, v níž má být realizován příslušný záměr, a svůj význam má také místní „zavedenost“, tedy již delší časové působení spolku.
24. Ze spolkového rejstříku, dostupného na <https://or.justice.cz>, soud zjistil, že žalobce b) vznikl dne 18. 8. 1997, do rejstříku byl zapsán dne 1. 1. 2014 a jeho účelem je ochrana přírody a krajiny. Žalobce b) má sídlo ve městě N., kde byly umístěny obě stavby, o něž v tomto soudním řízení jde. Soud tedy nemá pochybnosti o tom, že žalobce b) má dostatečný místní vztah k dotčené lokalitě a že se jedná o zavedený spolek. Je tedy aktivně procesně legitimován podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

25. Soud dále podotýká, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu se environmentální spolky, jimž svědčí aktivní procesní legitimace podle § 65 odst. 1 s. ř. s., mohou domáhat ochrany pouze takových svých procesních a hmotných práv, které jsou spjaty s námitkami, jež spolky mohly uplatnit ve správním řízení. Účastnil-li se spolek správního řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, pak je oprávněn v řízení před správním soudem vznášet pouze námitky týkající se ochrany přírody a krajiny, tedy ochrany jedné ze složek životního prostředí vymezených v § 2 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, či jednoho z prostředků, jimiž je ochrana přírody a krajiny zajišťována. V opačném případě by se dostal do pozice univerzálního dohlížitele nad zákonností postupu a rozhodnutí správních orgánů v podstatě v neomezeném rozsahu, což není smyslem ani účelem účastenství environmentálních spolků ve správních řízeních (viz odst. 45 rozsudku ze dne 16. 1. 2018, č. j. 2 As 328/2016-96).
26. Žalobce b) se účastnil územních řízení právě na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017. V případě každého jeho žalobního bodu tak soud musí zvažovat, zda souvisí se zájmy na ochraně přírody a krajiny, tedy zda je přípustný (viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 5. 2019, č. j. 54 A 189/2018-365). Vzhledem k tomu, že se soud v tomto rozsudku z níže uvedených důvodů zabývá pouze námitkou nesouladu stavebních záměrů s územním plánem, má však smysl hodnotit pouze přípustnost tohoto jednoho žalobního bodu. Protože se ochrana přírody a krajiny podle § 2 odst. 2 písm. g) zákona o ochraně přírody a krajiny zajišťuje mimo jiné spoluúčastí spolků v procesu územního plánování a protože jsou spolky dle výše citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 59/14 oprávněny k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy, je žalobce b) oprávněn namítat nesoulad stavebních záměrů s územním plánem sídelního útvaru N..
27. Jelikož jsou i žalobci a) a c) osobami oprávněnými podat žalobu proti napadeným rozhodnutím, přistoupil soud k posouzení důvodnosti žalob. Napadená rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), načež shledal, že žaloby jsou důvodné a je namístě zrušit obě napadená rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jednání přitom nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, neboť seznámení se s obsahem správního spisu dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Listiny, které navrhovatelé navrhli jako důkaz k řešenému žalobnímu bodu, byly součástí soudem vyžádaného spisového materiálu.
28. Podle § 90 písm. a) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územněplánovací dokumentací. Soulad záměru s územněplánovací dokumentací, mezi níž patří i územní plán, musí stavební úřad ověřovat po celou dobu řízení, přičemž rozhodným je stav územněplánovací dokumentace ke dni vydání územního rozhodnutí (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 2. 2006, č. j. 30 Ca 24/2005-36, č. 904/2006 Sb. NSS). Územní rozhodnutí tedy osvědčuje, že navržený záměr je v souladu mimo jiné i s územněplánovací dokumentací, a podmínkami obsaženými v územním rozhodnutí tento soulad zajišťuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139, č. 2742/2013 Sb. NSS).
29. Stavební úřad posuzoval soulad stavebních záměrů osob zúčastněných na řízení 1) a 8) s územním plánem sídelního útvaru N. (dle právního stavu po změně č. 10). Dospěl k závěru, že stavby jsou umístěny do funkčních ploch mimolesní veřejně přístupné zeleně, silnice, místní a účelové komunikace a vodní plochy, a to v nezastavěném území. V návaznosti na to stavební úřad uvedl, že přípustnost umístění staveb vyplývá z § 18 odst. 5 stavebního zákona, jenž vymezuje stavby, zařízení a jiná opatření, které lze provést v nezastavěném území. Konkrétně v dané věci jde o případ staveb, zařízení a opatření pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu a dále o stavby, zařízení a opatření, které zlepšují podmínky využití nezastavěného území pro účely rekreace a cestovního ruchu. Platný územní plán sídelního útvaru N. výslovně nevylučuje realizaci těchto

staveb v nezastavěném území. Stavby jsou přitom v souladu s charakterem daného území, neboť územní plán do něho umísťuje veřejně prospěšnou stavbu přístavní hrany, což je hranice mezi suchozemskou a vodní částí přístavu či přístaviště, kde obecně dochází k překládce zboží či výstupu a nástupu osob. Žalovaný se v obou napadených rozhodnutích ztotožnil s posouzením této otázky ze strany stavebního úřadu. V napadeném rozhodnutí ze dne 14. 2. 2017 žalovaný poukázal ve vztahu k závěru, že stavba odpovídá charakteru nezastavěného území, na to, že ve výkresu č. 3 územního plánu sídelního útvaru N. je v daném místě zakresleno přístaviště osobní lodní dopravy.

30. Územní plán sídelního útvaru N. aplikovaný v dané věci, tj. ve znění změny č. 10, byl pořízen a vydán podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinného do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). V jeho textové části se v podkapitole 10.1.5. nazvané „vodní doprava“ a zařazené do kapitol „doprava“ a „širší dopravní vztahy“ uvádí, že „[n]a levém břehu L. jsou pro potřeby S. k dispozici dvě přístavní hrany pro překládku. Tyto hrany, výhodně položené ve vazbě na kapacitní překládkové kolejiště, je možno doporučit pro potřeby i jiných dopravců než Spolany (v současné době minimální využití)“ a dále je zde konstatováno, že „[v] návaznosti na novou lávku přes L. v L. je navržena na levém břehu přístavní hrana pro osobní dopravu (naproti ulice P.).“ Kapitola 18 textové části napadeného územního plánu se pak týká veřejně prospěšných staveb. V seznamu těchto staveb, obsaženém v podkapitole 18.2., je pod č. 35 uvedena „[p]řístavní hrana ul. P. – X“. Územní plán se o přístavní hraně na jiném místě nezmiňuje ani ji blíže nedefinuje.
31. Z grafické části územního plánu vyplývá, že pozemek p. č. X se nachází v ploše VZ (mimolesní veřejně přístupná zeleň), na pozemku p. č. X je vyznačena pozemní komunikace a pozemek p. č. X je zakreslen jako součást vodního toku, jenž však není zahrnut do žádné funkční plochy. Žádný z těchto pozemků není součástí plochy, která by byla funkčně určena pro vodní dopravu. Z textové části územního plánu se podává, že v územním plánu jsou rozlišována polyfunkční a monofunkční území, přičemž ve vztahu k jednotlivým polyfunkčním plochám jsou podrobně stanoveny dominantní, vhodné, přípustné a nepřípustné činnosti, resp. stavby či funkce. Pozemek p. č. X v katastrálním území L., na který byla umístěna podstatná část obou staveb, byl ovšem zařazen do monofunkčního území a do funkční plochy VZ – mimolesní veřejně přístupná zeleň. Územní plán ve vztahu k monofunkčním plochám stanovil, že jejich funkční využití je „jednoznačně dáno jejich názvem“, a dále určil, že „[m]alá dětská hřiště a přírodní sportoviště s drobnou architekturou lze umísťovat podle místních podmínek do ploch parkově upravené nebo mimolesní veřejné zeleně.“ Z toho tedy plyne, že pozemek p. č. X měl sloužit výhradně jako plocha mimolesní veřejně přístupné zeleně, na níž bylo možné přípustně umístit pouze malé dětské hřiště či přírodní sportoviště s drobnou architekturou. Pokud by na tento pozemek mělo být umístěno přístaviště, pak by tomu muselo odpovídat funkční zařazení odpovídající části pozemku, která by měla spadat do plochy DV – dopravní vybavenost či TV – technická vybavenost.
32. Z výkresu č. 9 grafické části územního plánu s názvem „veřejně prospěšné stavby, zastavitelnost území“ pak soud zjistil, že veřejně prospěšná stavba pro dopravu č. X „[p]řístavní hrana ul. P. – X“ je umístěna při levém břehu řeky L., resp. přímo na tomto vodním toku, přičemž je zakreslena rovnoběžně s ulicí P. v místě, kde se tato ulice u rodinného domu č. p. X na pozemku p. č. st. X v katastrálním území L. stáčí a po čase přechází v ulici K. (názvy ulic a informace o stavbách a pozemcích soud v zájmu lepší srozumitelnosti rozsudku zjistil nahlédnutím do katastrální mapy). Přístavní hrana je zakreslena tak, že zabírá pouze malý prostor při břehu a svou délkou přibližně odpovídá kratší straně pozemku p. č. st. X. V těsné blízkosti přístavní hrany je dále po proudu L. zakreslena veřejně prospěšná stavba č. X „[l]ávka pro pěší a cyklisty přes L. s nástupem ulice P.-X L.“. Ve výkresu č. 3, nazvaném „doprava“ a výkresu č. 4 s názvem „širší dopravní vztahy“ je pak v místě odpovídajícím umístění veřejně prospěšné stavby č. X (dle výkresu č. 9) zakreslena bílou barvou při levém břehu L. drobná stavba vystupující do říčního profilu doplněná textem „přístaviště osobní lodní dopravy“.

33. Z výše uvedeného plyne, že územní plán, jenž byl v napadené věci aplikován jako podklad pro vydání územních rozhodnutí, nevymezuje na pozemcích dotčených danými stavbami žádnou plochu, do níž by mohla být umístěna stavba přístaviště. Tomuto závěru ostatně koresponduje postup stavebního úřadu, jenž soulad stavby s územněplánovací dokumentací nezdůvodnil tím, že stavba odpovídá regulativům konkrétní funkční plochy, nýbrž přípustností umístit stavbu do nezastavěného území přímo na základě § 18 odst. 5 stavebního zákona, aniž by bylo zapotřebí, aby pro tuto stavbu byla v územním plánu vymezena odpovídající funkční plocha.
34. Podle § 18 odst. 5 stavebního zákona lze v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umísťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umísťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje.
35. Podle správních orgánů územní plán umístění předmětných staveb nevylučoval. Žalobci však ve svých žalobách zpochybňují již výchozí premisu, podle níž se dotčené pozemky nacházejí v nezastavěném území.
36. V návaznosti na to soud z předloženého územního plánu sídelního útvaru N. vydaného v červnu 1998 zjistil, že v grafické části nebylo vůbec vymezeno zastavěné a nezastavěné území, resp. hranice zastavěného území. Shodně pak ani ve výkresech k dokumentaci právního stavu po změně č. 10 z prosince 2013 není provedeno členění na zastavěné a nezastavěné území či vyznačena hranice mezi nimi. Soudu tak není vůbec zřejmé, na základě jakých úvah dospěly správní orgány k dílčímu závěru, že dotčené pozemky spadají do nezastavěného území. Správní orgány ve svých rozhodnutích na žádný konkrétní podklad rozhodnutí neodkázaly. Již z tohoto důvodu jsou správní rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
37. Soud nadto dodává, že právní názor žalobců, podle nichž je přinejmenším pozemek p. č. X (druh pozemku ostatní plocha, zařazený do funkční plochy VZ – mimolesní veřejně přístupná zeleň) a pozemek p. č. X (druh pozemku ostatní plocha, který je dle územního plánu komunikací) součástí zastavěného území, nelze mít za zjevně nesprávný. Územní plán sídelního útvaru N. byl totiž pořízen a vydán podle zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, účinného do 30. 6. 2006 (dále jen „stavební zákon z roku 1976“). V době vydání územního plánu stavební zákon z roku 1976 vůbec neobsahoval definici zastavěného území obce. Jen o několik dní později vstoupila v účinnost novela tohoto zákona, která do něj vložila § 139a, jenž stanovil, že současně zastavěné území obce je tvořeno jedním nebo více oddělenými zastavěnými územími ve správním území obce. Při určování současně zastavěného území obce se vycházelo z údajů v katastru nemovitostí. Hranici jednoho současně zastavěného území tvořila uzavřená obalová čára zahrnující soubor a) stavebních parcel a pozemkových parcel, které s nimi sousedí a slouží účelu, pro který byly stavby zřízeny; b) parcel zemědělských pozemků a vodních ploch obklopených parcelami uvedenými pod písmenem a); a c) parcel ostatních ploch [dráhy, dálnice, silnice a ostatní komunikace jsou součástí zastavěného území pouze v případě, že jsou obklopeny parcelami uvedenými pod písmeny a) a b)]. S ohledem na to, že pozemky p. č. X a p. č. X jsou parcelami ostatních ploch a navíc jsou umístěny v blízkosti obytné zástavby, lze předpokládat, že spadají do zastavěného území. Pozemek p. č. X, jenž je evidován druhem pozemku jako ostatní plocha, způsobem využití pozemku jako manipulační plocha, plní funkci pozemní komunikace, která je na něm ostatně zakreslena též v územním plánu. Tato pozemní komunikace je na několika místech obklopena z obou stran stavebními parcelami. Třebaže nejde o dokonalé obklopení tohoto pozemku stavebními parcelami, z hlediska funkčního jde o stav, který se této situaci výrazně

přibližuje. Stejně tak pozemek p. č. X je druhem pozemku ostatní plocha s využitím pozemku neplodná půda, který tak spadá pod vymezení součásti zastavěného území dle § 139a odst. 2 písm. c) stavebního zákona z roku 1976, zejména navazuje-li bezprostředně na zastavěné území (představuje jeho přirozené ukončení před vodním tokem) a slouží-li jako veřejné prostranství (veřejně přístupná zeleň).

38. K výše uvedenému je třeba doplnit, že stavební zákon účinný od 1. 7. 2006 v § 189 odst. 1 stanoví, že za zastavěné území se považuje současně zastavěné území obce vyznačené podle dosavadních právních předpisů v územním plánu obce nebo v regulačním plánu, a to po dobu platnosti této územněplánovací dokumentace. V případě pořízování a vydání jejich změny se zastavěné území aktualizuje podle tohoto zákona. Jelikož za účinnosti stavebního zákona byly pořízovány a vydány změny územního plánu, mělo dojít k uzpůsobení zastavěného území novým právním poměrům; provedení takové adaptace ovšem není z územního plánu sídelního útvaru N., ve znění změny č. 10, patrné. Stavební zákon v § 58 stanoví, že se do zastavěného území zahrnují mimo jiné pozemní komunikace, ze kterých jsou vjezdy na ostatní pozemky zastavěného území, což splňuje pozemek p. č. X, a ostatní veřejná prostranství, tj. i veřejná zeleň (viz § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů), čemuž odpovídá pozemek p. č. X.
39. Soud má za to, že nevymezení zastavěného území v územním plánu sídelního útvaru, ve znění změny č. 10, nemůže mít za následek, že pozemky, které splňují definiční znaky zastavěného území, nebyly v důsledku administrativního nevymezení zastavěného území, které nemá konstitutivní účinky, nýbrž pouze deklaratorní či spíše osvědčovací charakter, chráněny jako součást zastavěného území. Třebaže soud výše nastínil některé své úvahy týkající se otázky, zda jsou pozemky, na nichž jsou stavby umístěny, součástí zastavěného území, nečiní definitivní závěr ohledně toho, jestli skutečně jsou součástí zastavěného území, neboť mu v tom brání nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí. Soud zahrnul výše uvedené úvahy do odůvodnění rozsudku z toho důvodu, aby žalovanému předestřel, jakým relevantním hlediskům musí věnovat v dalším řízení pozornost, bude-li znova zvažovat aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona. Úvahy žalovaného pak musí nalézt odraz v odůvodnění jeho rozhodnutí, nejsou-li již ve vyčerpávající podobě součástí odůvodnění prvostupňových rozhodnutí.
40. I kdyby ovšem bylo pravdou, že pozemek p. č. X spadl do nezastavěného území a umístění staveb na něj mělo být posuzováno dle pravidel vymezených v § 18 odst. 5 stavebního zákona, bylo by třeba posuzovat možnost umístění staveb v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 4 As 234/2017-38, č. 3710/2018 Sb. NSS. V něm Nejvyšší správní soud na jedné straně vyložil, že aby záměry uvedené v § 18 odst. 5 stavebního zákona nebylo možné v nezastavěném území umístit, musela by je územněplánovací dokumentace vyloučit výslovně. Současně však na straně druhé zdůraznil, že umístitované stavby musí být vždy v souladu s charakterem dotčeného nezastavěného území a že při posuzování souladu záměru s charakterem nezastavěného území je třeba vycházet ze skladby funkčních ploch a z cílů a úkolů územního plánování. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku upozornil též na to, že umístitování záměrů uvedených v § 18 odst. 5 stavebního zákona bez toho, aby byly posouzeny a prověřeny v procesu pořízování a vydávání územněplánovací dokumentace, představuje určitou výjimku z jinak přísných předpisů chránících nezastavěné území před zastavěním. Stavební úřad je povinen při rozhodování o umístění takových záměrů postupovat obzvláště obezřetně a při své úvaze o přípustnosti záměru zohlednit ochranu nezastavěného území a přírodních hodnot, jakož i další cíle a úkoly územního plánování (§ 18 a § 19 stavebního zákona). Musí zvážit, zda umístitovaný záměr je potřebný mimo jiné i z hlediska zájmů sledovaných stavebním zákonem. Zde je tedy nutno vyhodnotit, zda potřeba umístění konkrétního záměru v nezastavěném území navrženým způsobem převáží nad veřejným zájmem na ochraně daného nezastavěného území, popř. zda není možné záměr realizovat jiným způsobem, který by byl k nezastavěnému území a hodnotám území uvedeným v § 18 odst. 4 stavebního zákona šetrnější (požadavek minimalizace zásahů do nezastavěného území).

41. Za předpokladu, že se pozemek p. č. X dotčený oběma stavbami nachází v nezastavěném území, platí, že umístěné stavby nebyly v ploše nezastavěného území přípustné s ohledem na regulativy týkající se funkční plochy VZ, ale současně nebyly územním plánem ani výslovně zapovězeny. V takové situaci by bylo namístě uvažovat o aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona. Správní orgány – aniž postavily najisto, že se pozemek skutečně nacházel v nezastavěném území – vyvozovaly soulad stavby přístaviště a doprovodných staveb s charakterem území pouze z toho, že v dotčené lokalitě územní plán předpokládá situování veřejně prospěšné stavby č. X – přístavní hrany. Správním orgánům je ovšem třeba vytknout, že se vůbec nezabývaly tím, jaké funkční plochy jsou v dané části nezastavěného území vymezeny, neboť právě funkční určení ploch vytváří charakter území. Danou část nezastavěného území tvoří plocha veřejné zeleně, jejíž charakter nese svědčí tomu, že by v ní mohla být umístěna stavba pro lodní dopravu. Správní orgány se nijak nevyřádaly s tím, že v územním plánu je sice vyznačena veřejně prospěšná stavba přístavní hrany, ovšem neodpovídá jí žádná plocha, v níž by bylo možné takovou veřejně prospěšnou stavbu realizovat. Vymezení veřejně prospěšné stavby v územněplánovací dokumentaci je základním předpokladem pro omezení či odnětí vlastnického práva k pozemkům, ovšem tento krok nevytváří předpoklady pro umístění takové stavby do území. Umístění stavby dopravní infrastruktury do území předpokládá vymezení takové funkční plochy v územním plánu, která bude umožňovat realizaci tohoto prvku dopravní infrastruktury, ať již se bude jednat o hlavní způsob využití plochy, nebo pouze přípustný způsob jejího využití. Žalovaný se však v tomto ohledu dostatečně nevěnoval otázce, zda územní plán sídelního útvaru vytváří v dostatečné podobě podmínky pro to, aby daná část území sloužila účelům vodní dopravy. K tomu bylo zapotřebí komplexně interpretovat územní plán a uvést, zda se v území nachází plocha s účelem dopravního využití, resp. zda by umístění stavby pro vodní dopravu představovalo změnu stávajícího charakteru nezastavěného území daného stanoveným funkčním využitím ploch.
42. Správní orgány pak zcela rezignovaly na další úvahu, která musí být součástí závěru o aplikaci § 18 odst. 5 stavebního zákona, a sice porovnání zájmu na zastavění nezastavěného území a zájmu na jeho ochraně (viz právní názor Nejvyššího správního soudu formulovaný v rozsudku č. j. 4 As 234/2017-38, cit. v bodě 40 shora). Soud tedy shrnuje, že při samotné aplikaci výše uvedeného ustanovení správní orgány dostatečně nevysvětlily, zda a proč bylo umístění staveb v (údajně) nezastavěném území v souladu s charakterem tohoto území, přičemž především vůbec nezvažily, zda bylo umístění staveb v souladu s cíli a úkoly územního plánování a zda se jednalo o řešení, které bylo k nezastavěnému území nejšetrnější. V tomto kontextu se především nabízela správními orgány neřešená otázka, zdali by v souladu s charakterem území a požadavkem na minimalizaci zásahu nebyla vhodnější spíše přístavní hrana bez doprovodných staveb, nikoliv přístaviště. Rovněž v tomto rozsahu jsou tedy obě napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.
43. Soud uzavírá, že závěr žalovaného, jímž dovodil existenci souladu stavby s územním plánem [§ 90 písm. a) stavebního zákona], je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, pokud jde o podřazení stavby pod § 18 odst. 5 stavebního zákona.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

44. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadená rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se tak bude v dalších řízeních podrobně zabývat souladem stavebních záměrů s aktuálně účinnou územněplánovací dokumentací a se stavebním zákonem. Zjištění, že stavby nelze na některý z dotčených pozemků umístit, přitom nutně povede k vydání negativního rozhodnutí o žádostech stavebníků. Pokud žalovaný naopak

shledá, že územní plán a zákonná úprava umístění staveb nebrání, bude třeba, aby svou úvahu náležitě zdůvodnil tak, aby byla přezkoumatelná.

45. Třebaže částečná nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí nemusí bránit přezkumu napadených rozhodnutí z hlediska dalších žalobních bodů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS), v dané věci se soud dalšími žalobními body nezabýval. V situaci, kdy není zřejmé, že stavbu vůbec bude možné do území umístit, což je základní předpoklad vydání územního rozhodnutí, by bylo neúčelné zabývat se dalšími aspekty zákonnosti napadeného rozhodnutí. Soud rovněž zohlednil tu skutečnost, že v současnosti probíhá řízení o vydání nového územního plánu N., jehož návrh vychází z toho, že existuje pravomocné územní rozhodnutí na stavbu přístaviště. Považuje proto s ohledem na efektivitu soudní ochrany za nezbytné urychleně zrušit napadená rozhodnutí, aby tato skutečnost mohla být zohledněna v řízení o vydání nového územního plánu.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšným žalobcům naopak právo na náhradu nákladů řízení náleží.
47. Každému ze žalobců a) a b) vznikly náklady řízení spočívající v zaplacených soudních poplatcích ve výši 6 000 Kč za podání žaloby a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Dále jim vznikly společné náklady spočívající v nákladech na zastoupení advokátem, jenž provedl v řízení tři účelné úkony právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to převzetí zastoupení, sepis žaloby a sepis samostatného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Tarifní hodnota pro stanovení odměny za jeden úkon právní služby činí dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 50 000 Kč, neboť ačkoliv jsou předmětem řízení dvě správní rozhodnutí (návrh na zrušení opatření obecné povahy hodnotí soud zvlášť), úkony právní služby jsou činěny bez rozlišování jejich obsahu, tedy jakoby se jednalo o dvě stejná rozhodnutí. Odměna za první dva z vyjmenovaných úkonů právní služby tak činí po 4 960 Kč za úkon (§ 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 1 a § 12 odst. 4 advokátního tarifu), odměna za třetí úkon činí 2 480 Kč (§ 7 odst. 5 ve spojení s § 11 odst. 3 a odst. 2 písm. a) a ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu činí 300 Kč za každý z úkonů. Jelikož je zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, patří mezi náklady zastoupení i náhrada daně, kterou je povinen zástupce žalobců odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z 13 300 Kč (2 793 Kč). Společné náklady na zastoupení činí celkem 16 093 Kč. Na každého ze žalobců připadá jedna polovina, tj. 8 046,50 Kč. Žalovaný tak je povinen zaplatit každému ze žalobců a) a b) na náhradě nákladů řízení částku 15 046,50 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobců (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.).
48. Shodně soud postupoval i při stanovení výše náhrady nákladů řízení žalobce c). Jemu vznikly v souvislosti s tímto řízením náklady spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 6 000 Kč a nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce žalobce provedl dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepis žaloby. Odměna za každý z těchto úkonů činí podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 advokátního tarifu 3 100 Kč, náhrada hotových výdajů činí 300 Kč za každý z úkonů. Protože zástupce žalobce c) není plátcem DPH, nezvyšuje se jeho odměna o náhradu za tuto daň. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci c) na náhradě nákladů řízení částku 12 800 Kč.
49. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. března 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu